

**NEDENSE BEN DOĞAYA HEP
ÇOCUK GÖZLERİMLE BAKARIM**

Nedense ben doğaya
hep çocuk gözlerimle bakarım
bedenim kırlarda gezinirken
ruhumta eski sulara dalarım

anılar sallanır her dal ucunda
masaldan ipliklerle astığım
devler çıkıyor ağaçlar arasından
anam koşmuş bir gecelik ekmeğin arkasından
yalnızım korkarım
en umarsız çiğliklerim
rüzgârın dişleri arasında

en çok gecelerini severdim çocukluğumun
güneşle orağa giderdi anam
suçlusunu güneşti anamın yokluğunun
ne zaman bir ışık vursa yüzüme utanırım

nedense ben doğaya
hep çocuk gözlerimle bakarım
n'olursun n'olursun
dökme yaprağını nazlı gelincik
ben ne ile oynarım

papatyalar özlenen şekere yolunurdu
sevgiden yana zaten kamımız toktu
uçuböcekleri çok cimriydiler
papuç ismarlar İstanbul'a gönderirdik
dönüşlerinde elleri boştu

nedense ben doğaya
hep çocuk gözlerimle bakarım
ne zaman bir devedikeni görsem
ta kemikten sızlar ayaklarım